Det er den sædvanlige Misforstaaelse, at Statens Overtagelse af Produktionen vil gøre alle Mennesker til Brikker eller Nikkedukker. Denne Misforstaaelse har ganske vist Socialdemokratiet selv nogen Skyld i, thi i Stedet for at bruge Ordet *Stat* kunde der altid siges: **Folket** overtager al Produktion, der menes nemlig, at **Folket** skal udvikles til Selvstyre saaledes, at de overtager alle store Institutioner og alle Frembringelser i Landet.

Men hvis man nu alligevel mener, at slig idealistisk Tanke ligger saa fjern og langt ude i det taagede blaa, saa ved jeg dog ingen Grund til at vi ikke med hele vor Persons Offervillighed og Arbejdsiver slutter os til Socialdemokraterne, hvis det er sandt, at vi vil hjælpe de Forurettede og de Lidende i Samfundet til deres Ret, thi hvem taler Proletariatets Sag andre end det Parti, og hvor skal vi lære Arbejdernes Stilling bedre at kende end ved at dele deres Sorger og Glæder, og hvem tror man løser Arbejderspørgsmaalet bedre end de selv? Og er det saa, at de høre til de Ringeagtede i Samfundet, saa trænger de jo netop til et Tilskud, og Folk, der har været saa heldige at have vundet Ørenlyd i Folket paa andre Steder og i højere Kredse, end hvor Arbejdernes Røst kan høres.

Men den bedre stillede sælger sig under det pæne Navn »et godt Parti«, siger — p —. Men beviser ikke netop dette, at det er Penge, der regerer Verden, hvorimod Socialismen hader vor nuværende Ordning af den vilde Konkurence, hvor den ene skal underbyde og ødelægge den anden for at leve.

Den vil et Samfund, hvor Fællesskabet er saa udviklet at »alle se paa Næstens Tarv og ingen Retten bøjer«. Hvor et hvert Menneske kan faa den Udvikling som passer for dets Evner og Kræfter og hvor en hver kappes efter at give det bedste, en ejer til fælles Glæde og Lykke.

Socialismen er en Kærlighedstanke.

I Øjeblikket er den kun repræsenteret i Arbejderbevægelsen — i det store Arbejdertog — som over alt i alle Lande drager frem af Miner og Værksteder, Køkkener og Kældere. Og vi, der tror paa, at det er Lysets Magt, der har gjort denne Strøm levende, vi vil ikke *tyrannisk* sige: I *skal* følge, det er ikke Trælle, vi vil have med, men frivillige Folk, de vil med i den levende Kærlighedsstrøm, saa vi i Sandhed kan synge.

Selv Stenen, der knuget med Bjærgevægt
Opløses til gyldne Gran,
Forklaret bortsvømmer Stenens Vægt
I Livsstrømmens Ocean.

Der maa være godt at slaa Følge!

Johanne Meyer.

Efterslæt.

Kvindesagsmødet i Sommer havde, for uden at det ved Behandlingen af alle de sociale Spørgsmaal, som vedrørende Kvindesagen havde drevet denne et godt Stykke videre paa sin Vej, fremkaldt en mægtig Trang hos Deltagerne fra Nord og Syd til at lære hinandens Personligheder nøjere at kende, og denne Trang gav sig Udslag i forskellige større og mindre Sammenkomster, som strakte sig over en længere Tid. Af disse vil jeg først omtale en Sammenkomst i Frederiksberg Have, hvor 60—70 Deltagere samledes til en Frokost d. 19. Juli. Dagen var sommervarm, og Solen spredte Lys og Skønhed over hver Plet; men mere end Solen straalede de kendte Ansigter ved Tanken om at skulle tilbringe nogle Timer sammen, ved den Enkeltes Bevidsthed om, at det var en god Sag, de havde ofret Kræfter paa d. 14., 15. og 16. Juli, og som derfor havde knyttet dem inderlig sammen. En hyggelig Frokostanretning samlede os om de lange Borde udenfor *Jostys* Pavillon. Mangt et Venskabsløfte blev her givet, og man kunde sige, at Alvor og Gammen gik godt tilsammen. At der vankede improviserede Taler, er let at forstaa; af disse vil jeg særlig nævne en af Folkethingsmand *Fr. Bajer*. Den røde Traad, der gik igennem denne, var Vemod over Skilsmissen, men med en stadig Venden tilbage til den Tanke, at vi skulde genses, og dette Gensyn udtalte Hr. Bajer i følgende Form:

Næste Aar holdes Jubelfest i Paris for det mærkværdige Aar 1789, da den franske Revolution udbrød, Bastillen blev stormet, og Menneskerettighederne erklærede.

Med den store Verdensudstilling forbindes en Række Kongresser, — deriblandt en Verdens-Fredskongres, — og jeg har saa smaat hørt ymte om, at man tænker paa at indbyde til et internationalt Kvindesagsmøde umiddelbart før eller efter Fredskongressen.

Da vil sikkert saa mange, som paa nogen Maade kan, stævne imod Paris, hvor der endnu er en aandelig Bastille at storme. Men alle de, som kommer fra Størstedelen af Norge, Sverige og Finland, vil da let kunne lægge Rejsen om ad København, som for dem ligger paa den alfare Vej til Paris.

Derfor siger jeg: *paa Gensyn*!

Lad os mødes her i København næste Aar til et mindre Freds-, Friheds-, Fremskridts- eller Kvindesagsmøde! De, som da kan og vil rejse videre efter det, kan rejse i Selskab, og saaledes saa meget billigere. De, som ikke kan rejse til Paris, kan dog i alt Fald glæde sig ved Gensynet her i København.

Men — vil man maaske indvende — hvorledes faa Penge til slige Rejser?

Naar man tænker derpaa i Tide, vil det snarest lykkes. Kvinderne plejer, bl. A. ved Hjælp at Basarer, Tombolaer og lignende, at forstaa at samle Penge til alle mulige Øjemed. Skulde det da ikke lykkes dem paa en eller anden Maade at samle det nødvendige for at blive værdig repræsenterede paa Verdensmøderne i Paris 1889?

I Haabet om, at det maa lykkes, og at man da inden Afrejsen til Paris vil samles med os her i København, siger jeg altsaa endnu en Gang: **Paa Gensyn!**

Dette Forslag blev modtaget med stor Jubel, og i Tanken rejste vi alt til Paris i Morgen.

Hoffotograf *Mary Steen,* som ogsaa var Deltager i Kongressen havde tilbudt at fotografere Deltagerne;